

[Thisted Knudsen.]

andre tanker. Dr. Mogens Milfeldt anses trods tidligere utvetydige erklæringer, som jeg nævnede før, ikke længere for egnet til den pågældende stilling. Motiveringen herfor er sælsom. Tre breve foreligger der. Diverse henvendelser fra dr. Milfeldts side til de respektive myndigheder ændrer totalt direktoratets, overlægernes og åbenbart også sundhedsstyrelsens tidligere motiverede stilling til dr. Milfeldts ansættelse. Nu lades han tilbage i den kolde sne, forlades åbenbart af guder og mennesker.

Ombudsmanden får nu sagen til behandling. Som sædvanlig bliver sagen meget grundigt, meget dygtigt undersøgt af ombudsmanden. Resultatet, som ombudsmanden kommer til, må efter mit skøn give det høje ting anledning til alvorlig eftertanke. Ombudsmanden siger kort og godt: afgørelsen om ikke at ansætte dr. Milfeldt kan ikke anses for rimelig. Intet af det under sagen oplyste kan berettiget direktoratet til at ændre sin oprindelige indstilling. Der kan ikke bebrejdes dr. Milfeldt noget relevant vedrørende hans virksomhed under sagens langsommelige behandling.

Jeg kan ikke se rettere, end at embedsmænd af høj charge er kommet i en alvorlig klemme i denne sag. Jeg kan ikke se rettere, end at der over for dr. med. Mogens Milfeldt er begået en uret, og jeg er nærmest chokeret, efter at jeg grundigt har sat mig ind i sagens mange enkeltheder. Jeg har i mit offentlige liv været med til mangt og meget, men jeg har aldrig nogen sinde været præsenteret for et tilfælde, hvor der var så megen mystik, så mange selvmodsigelser, så mange dementier af fremsatte, motiverede udtalelser som i denne sag.

Dette er baggrunden for mit spørgsmål til ministeren, som skylder offentligheden og det høje ting en forklaring på, hvordan denne sag har udviklet sig, og navnlig hvordan dette slutresultat under fuld ansvarlighed er blevet det, det er.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup): Som anført af det ærede medlem hr. Thisted Knudsen blev der den 1. juli 1962 opslået en stilling som assisterende overlæge ved statshospitalet i Nykøbing Sjælland, og efter at ansøgningsfristen var udløbet, afgav overlægerne ved dette statshospital

en indstilling om blandt de 5 ansøgere at besætte stillingen med dr. Milfeldt. Sagen blev herefter forelagt sundhedsstyrelsen, der indhentede en erklæring fra vedkommende § 14-udvalg, som betegnede dr. Milfeldt og 2 andre af ansøgerne som velkvalificerede til stillingen.

Efter aftale med sundhedsstyrelsen blev sagen nu stillet i bero på, at der meddeltes dr. Milfeldt specialistanerkendelse i psykiatri, hvilket er en forudsætning for ansættelse som overlæge eller assisterende overlæge under statshospitalsvæsenet.

Den 1. februar 1963 fik dr. Milfeldt specialistanerkendelse i psykiatri, hvorefter direktoratet anmodede ham om at indsende dåbsattest og lægeerklæring, som på sædvanlig måde blev videresendt til finansministeriet. Dette tilkendegav, at dr. Milfeldt kunne ansættes, men kun mod forhøjet pensionsbidrag og uden pensionsret, medmindre normeringslovhjemmel tilvejebragtes. Direktoratet forespurgte derefter dr. Milfeldt, om han ønskede at modtage stillingen på disse betingelser. Dr. Milfeldts reaktion var imidlertid den, at han som betingelse for at besvare forespørgslen bekræftende stillede krav om en art garanti for, at normeringslovhjemmel blev tilvejebragt — en garanti, som ingen styrelse ifølge sagens natur kan give.

Specielt denne dr. Milfeldts lidt særegne reaktion gav direktøren for statshospitalerne anledning til en mundtlig drøftelse med de to indstillende overlæger, og herunder spurgte direktøren overlægerne, om de fastholdt deres anbefaling af dr. Milfeldt. Som svar herpå erklærede begge overlæger, at de fandt at måtte trække deres anbefaling af dr. Milfeldt tilbage, og de begrundede tilbagetrækningen med, at de senere havde fået et andet syn på dr. Milfeldt. Herefter fandt direktøren ikke at kunne foreslå den daværende indenrigsminister at indstille dr. Milfeldt til ansættelse.

Så fulgte dr. Milfeldts klage til ombudsmanden og ombudsmandens henstilling til mig om at tage sagen op til fornyet overvejelse — en henstilling, jeg fulgte. Overlægerne fastholdt imidlertid deres seneste standpunkt, og sundhedsstyrelsen ville ikke imod en siddende overlæges stærke modstand anbefale ansættelsen, i hvilken henseende styrelsen pegede på, at det lægelige